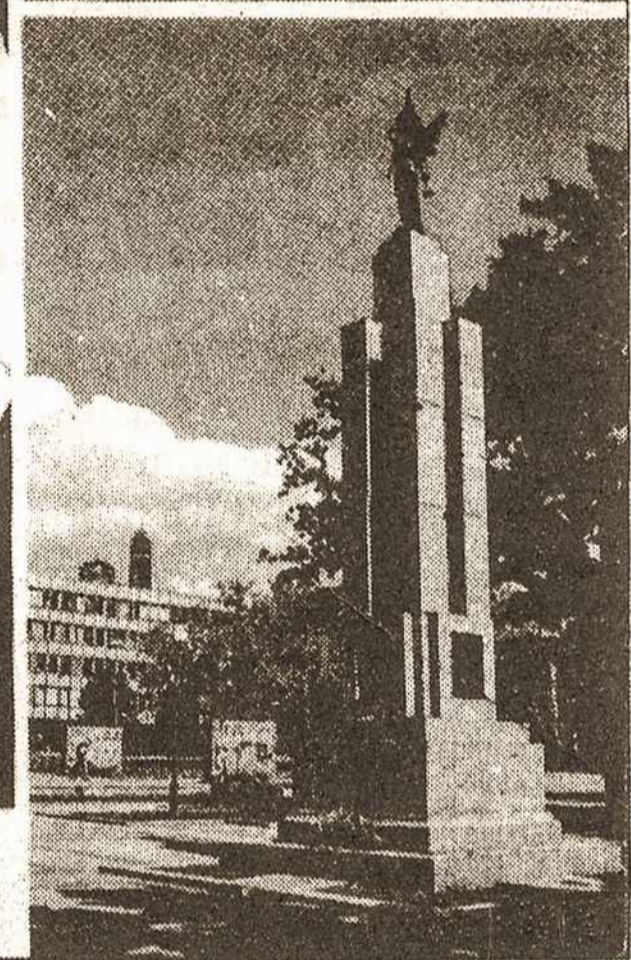
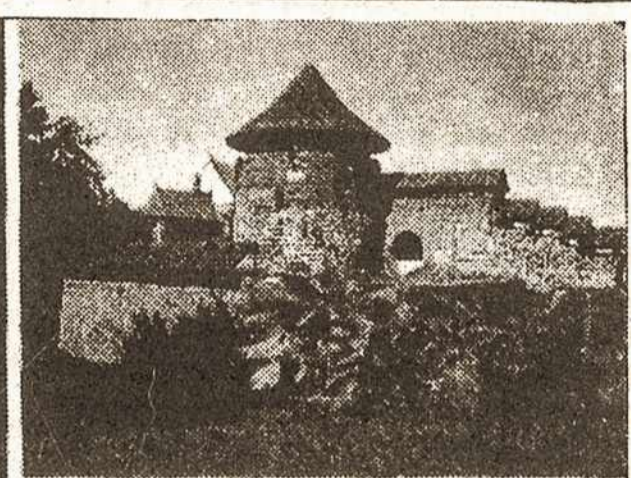
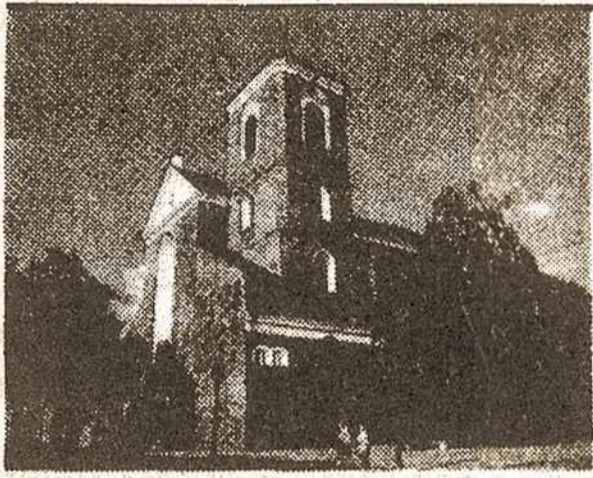

MŪSŲ LIETUVA

NR. 1 (2278) SEMANÁRIO 1995 SAUSIS-JANEIRO 15 D. - R\$.0,40 -- R. Inácio 671, V. Zelina - 03142-001 SÃO PAULO, SP - Tel:63.59.75

TELAIMINA JUS DIEVAS

Lietuvoje išleistas atvirukas, primenantis Šv. TĖVO JONO-PAULIAUS II lankymąsi 1993 m. rugsėjo 4-7 dienomis. Atviruke – Kauno vaizdai

Dail: T. Rinkevičius, nuotr. – V. Urbono

Aurelija M. Balašaitienė

EMIGRACIJA LIETUVOS ISTORIKO AKIMIS

Istorijos mokslų daktaras, Lietuvos ambasadorius Vašingtone Alfonsas Eidintas parašė disertaciją tema "Lietuvių kolumbai – lietuvių emigracijos istorijos apybraiža". 1963 m. Vilniaus "Mintis" leidykla tą veikalą su autoriaus papildymais išleido. Toji lietuvių emigracijos istorija apima 1868-1940 m. laikotarpį. Iš pradžių stebėjaisi, kodėl sustota ties 1940 m., bet vėliau supratau, kad lietuvių emigracijos bangai po Antrojo pasaulinio karo "kolumbų" vardas netinka, kaip ir po Kolumbo Amerikos atradimo atvykę emigrantai vadinosi "piligrimais", ne "kolumbais".

Autoriaus paprašyta knygą recenzuoti, kreipiausi į jį su prašymu man parašyti ir to veikalą genezę, nes, sąžiningam istorikui sovietinės okupacijos metais rašant tokia tema darbas turėjęs būti keblus. Dr. Eidintas prisipažino sąžiningai sustojęs ties 1940 m. Anot jo paties žodžių. "DP istorijos nagrinėjimas esant sovietų cenzūrai ir recenzentų priežiūrai, būtų labai iškrai-

pęs teistą ir turinį ir mane galėjo nustumti į "išeiologų" tarpą, kurie turėjo keiksnoti išeiiviją ir "demsakuoti" jos organizacijų veiklą".

Ivyde aurorius apibendrina emigracijos priežastis, skatinusias žmones palikti gimtąją šalį. XIX ir XX š. Lietuvių emigraciją jis apibūdina kaip ekonominę ir politinę, bėgančią nuo nederliaus, nuo rusifikacijos, bundant tautiniam judėjimui.

Pirmieji lietuviai pasiekė Amerikos krantus XVII š. pradžioje, o 1659 m. birželio gale į New Amsterdam'ą atvykęs lotynų kalbos mokytojas lietuvis A. K. Kuršius, kurį bando pasisavinti ir lenkai.

Toliau nagrinėjamos masinės lietuvių valstiečių emigracijos priežastys. Jos pradžia – apytikriai apie 1853 m. Įdomi emigracijos agentų, sudėtingų legalių ir nelegalių kelių analizė, detalai aprašoma procedūra nuo laivakorės gavimo iki išlipimo Naujoje žemėje.

Autorius jaučia, kad išvykėlius kankino gimtojo krašto ilgesys, nors jis tos minties neišryškina, bet atskirame straipsnyje nagrinėja "remigraciją". Tai buvo emigrantai, kuriems pavyko isikurti svetur, susitaupyti pinigų ir

sugrįžus į namus, gelbėti ūkius nuo varžytinių, kelti jų lygį, įvesti Amerikoje matytas "naujoves" namuose ir aplinkoje.

Išikūrimo pradžia svečia buvusi labai sunki. Atvykus į Niujorką, nekvalifikuotiems darbininkams darbų nebuvo, tai teko ieškoti darbo kitur. Dauguma susispietė anglių kasyklose, kuriose darbas buvęs labai sunkus ir pavojingas, atlyginimas menkas, dažnos nelaimės.

Lietuviai dalyvauja streikuose, susiremia su brutalia policija, nesiduoda išnaudojami, pradeda ieškoti darbo kitur ar, susitaupę kiek pinigų, steigia nuosavas įmonėles. Ilgainiui Baltimorės mieste lietuviai atidarė arti 40 siuvyklų su 500 darbininkų. Kiti perėjo į automobilių ar kitą pramonę. Dauguma nemokėjo anglų kalbos, tai reikėjo juos aptarnauti, todėl lietuviai pradėjo atidarinėti maisto ir kitų prekių krautuves, "saliūnus", barus, valgyklas, kirpyklas ir net spaustuves. Vien Čikagoje apie 1910 m. buvę per 500 lietuviams priklausančių prekyviečių. Lietuviai telkėsi Amerikos pramonės ir prekybos centruose ir iki Pirmojo pasaulinio karo išgyveno "auksą amžių", įsteigę įvairias draugijas, chorų, teatrų, spaudą.

SEMANARIO

MŪSŲ LIETUVA

JORNAL CULTURAL "NOSSA LITUÂNIA"

Rua Inácio 671 – Vila Zelina
03142-001 SÃO PAULO – SP. – BRASIL
Diretor Resp. VYTAUTAS BACEVIČIUS
Administrador: PETRAS RUKŠYS
Redige Equipe Editorial – Fone: 63-5975

Metinė prenumerata Brazilijoje R\$.10,00
Prenumerata paprastu paštu į užsienį: 35 Dol.
Prenumerata oro paštu Šiaurės Amerikon: 60 Dol.
GARBĖS PRENUMERATORIUS: R\$: 15,00
Užuojautos, Sveikinimai ir Skelbimai (Anúncios) mokami už skilties (Coluna) centimetra: R\$. 0,50
Straipsnius ir Korespondencija Redakcija tvarko savo nuožiūra.
Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiškia Redakcijos ir leidėjų nuomonę.
Čekius, Perlaidas ir administracinius laiškus rašyti PETRAS RUKŠYS vardu.

Atskiro numerio kaina R\$.0,40
Į P. Ameriką oro paštu: 45 Dol.
Į tolimus kraštus 75 Dol.
Vieno Numerio GARBĖS LEIDĖJAS: R\$.10,00

Straipsnyje "Lietuviais esame mes gimę" nagrinėjama tautinio solidarumo problema, susidūrus su nutautėjimo ir asimiliacijos pavojumi. Čia cituojami dr. Šliūpas, kun. Burba, Amerikoje leidžiami lietuviški laikraščiai, kai Lietuvoje dar siautėjo spaudos draudimas.

Didelį vaidmenį kovoje su nutautėjimu suvaidinusi Katalikų Bažnyčia, tapusi reikšmingu asimiliacijos stabdžiu, įsteigus tautines parapijas. Ilgainiui susiformavo lietuvių etninė kultūra ir organizacinė struktūra. Tačiau autorius teigia, kad tautinio atgimimo vadai Lietuvoje nepalankiai žiūrėjo į emigraciją. Jis cituoja 1902 m. Prūsijoje leistą "Tėvynės sargą", kuris skatino lietuvius neemigruoti, o emigravusius grįžti. Tačiau išvadoje autorius pripažįsta Amerikos patriotizmo įnašą į Lietuvos nepriklausomybės atstatymą ir tai, kad jie "padėjo budinti Lietuvą".

1918-1940 m. laikotarpį autorius mato kaip intensyvią veiklą nepriklausomybei išlaikyti, kelti Lietuvos prestižą ir ją finansiškai stiprinti. Dar prieš nepriklausomybės paskelbimą lietuvių įtakos į prezidentą Wilson'ą dėka 1916 m. lapkričio 1 d. buvo paskelbta "Lietuvių diena". Ta proga buvo surinktos didelės sumos nuo karo nukentėjusiems lietuviams šelpti. Įsikūrė įvairūs fondai ir savitarpio šalpos organizacijos.

Straipsnyje aprašoma Amerikos lietuvių politinė veikla, dalyvavimas tarptautinėse konferencijose, įsijungimas į diplomatinę tarnybą. Ekonominę pagalbą Lietuvai Amerikos lietuviai apvainikavo padovanoję Lietuvai laisvės varpą 2000 svarų, 4 pėdų aukščio ir 3 pėdų pločio.

Aštrosios lietuvių emigracijos bangos 1926-1930 m. laikotarpyje pagrindine priežastimi autorius laiko menką

Lietuvos pramonės išsivystymą, mažus uždarbius ir tai, kad darbo pasiūla smarkiai viršijusi jo paklausą.

Nors autorius koncentruojasi į "kolumbus", t.y. į lietuvių emigrantus į JAV, bet jis pateikia ir statistinius duomenis apie lietuvių emigraciją į kitus kraštus: Pietų Amerikos valstybes – Argentiją, Urugvajų, Braziliją.

Lietuvos "vyriausybės politika, partiniai ryšiai su A. Smetonos valstybės modelis" autoriaus bandomi nušviesti objektyviai, priekaištus darant ir krikščionims demokratams, ir tautininkams. Toliau autorius aprašo išeivijos ir Lietuvos santykius kultūrinėje veikloje, sporte, ekonomikoje. Disertacijos originale dr. Eidintas nepalietė 1944-1950 m. lietuvių emigracijos suvaržytas cenzūros, todėl "epilogo vietoje" parašė straipsnį "Politinė emigracija". Išvadoje jis pakartotinai ir pozityviai tvirtina, kad masinė lietuvių emigracija po Antrojo pasaulinio karo nebuvo nuostolinga Lietuvai. Ji sukaupusi ir išlaikiusi dideles moralines bei materialines jėgas, jų didelę dalį padovanojusi Lietuvai. Straipsnio tikslas esąs tik paaiškinti, "kaip atsirado paskutinė emigracijos banga ir kodėl".

Texte yra daug statistinių duomenų, paimtų iš autentiškų šaltinių, kurių dešimties puslapių sąrašė yra ir JAV imigracijos komisieriaus Vašingtone pranešimas, apie emigraciją 1899 m. gale, ir XIX š. pabaigos Suvalkų bei Kauno gubernatorių, Vilniaus policmeisterio pranešimai ir kt. Medžiaga imta taip pat iš Gineičio, Vileišio ir Šliūpo raštų, o vėlyviausios išeivijos apiarimui jau naudoti nauji šaltiniai – "Akiračių" straipsniai, Bostone išleista Lietuvių enciklopedija, 1980 m. Amerikos gyven-

tojų surašymo statistika ir kiti.

Didelę knygos dalį užima per pusantro šimto archyvinės vertės nuotraukų. Jose atsispindi ne vien gan skurdus ateivių gyvenimas ir žuvusių angliakasių antkapiai, bet ir lietuvių pastatyti ir įsigyti pastatai – šventovės, bankai, parduotuvės. Matome 1929 m. posėdžiaujančius lietuvius advokatus, krepšinio komandą, 1924 m. SLA suvažiavimo dalyvius, laikraščių redakcijas, leidinių kopijas. Gale yra keli gan skurdūs vaizdeliai iš Vokietijos DP stovyklų. Nuotraukų seriją apvainikuoja Mississaugos Anapilio pastatai ir menininkės Tamošaitienės audinių studija.

"Lietuviai kolumbai" yra ne vien istorinė tezė, bet ir įdomi knyga pasiskaityti bei susipažinti su išeivijos istorija, įvertinti jos įtaką Lietuvos gyvenimui.

Iš knygai daromų priekaištų visų pirma kritikuotinas keistas, beveik kvadratinis knygos formatas, netinkantis į normalią knygų lentyną. Tekstas suskaldytas į du knygos formatus puslapius viename plačiame puslapyje, o įvairių viename puslapyje, suskaldžius net į tris skiltis. Tai erzina akis ir trukdo skaityti. Taip pat posakis "perkelti asmenys" (psl.227) nėra tikslus vertimas "Displaced Persons". Tai "išvietinti asmenys". Niekas išeivių "neperkėlė", tik jie po karo Vokietijos stovyklose buvo "be vietos – išvietinti", netekę namų, praradę tėvynės.

LIETUVOJE

Pensijų reforma

ELTOS žiniomis, 1995 metais Lietuvoje įsigalios nauja pensijų aprūpinimo sistema, grindžiama penkiais įstatymais, kurių seimas lig šiol yra priėmęs du – Valstybinių socialinio draugimo pensijų ir Socialinių (šalpos) pensijų įstatymus. Nauja tvarka yra kritikuojama dėl senatvės pensijos amžiaus didinimo ir suvienodinimo moterims bei vyrams. Iki šiol senatvės pensijas gaudavo 55 metų amžiaus sulaukusios moterys ir 60 metų sulaukę vyrai. Pagal naują tvarką senatvės pensijos bus mokamos moterims ir vyrams, kuriems sueina 65 metai. Šiuo metu Lietuvoje vidutinė vyrų gyvenimo trukmė yra 63 metai, moterų – 75.

Geriausia šventinė dovana: UŽSAKYKITE "MŪSŲ LIETUVA"

GIMINĖMS – DRAUGAMS – PAŽĪSTAMIEMS

Šią brangią dovaną jie prisimins visus metus

FABRICA DE GUARDA-CHUVAS

Guarga-chuvas de todos os tipos para homens, senhoras e crianças

Mini-sombrinhas tipo Italiano e Alemão

Vicente Vitor Banys Ltda.

Rua Coelho Barrados, 104 – V. Prudente

Fone: 215-80.32 Res: 274-1886

REIKALAUJAMA DAUGIAU PALANKUMO IŠEIVIJAI

Lietuvos krikščionių demokratų partijos valdybos pareiškimas dėl Lietuvos vyriausybės pažeidimų užsienio lietuvių teisių ir teisėtų interesų.

Lietuvos respublikos pilietybės įstatymo 17 straipsnyje nustatyta, kad visiems lietuvių kilmės asmenims, gyvenantiems užsienio valstybėse, išsaugoma teisė į Lietuvos pilietybę. Kiekvienam pageidaujantiems lietuviui, kuris yra kitos valstybės pilietis, Lietuvos valdžia privalo išduoti dokumentą, patvirtinantį jo teisę į Lietuvos pilietybę. Tame pačiame straipsnyje taip pat nustatyta, kad lietuviai gali atvykti į Lietuvą kartu su savo šeimos nariais, nepriklausomai nuo jų pilietybės, be Lietuvos vizų ir gyventi Lietuvoje, o Lietuvos imigracijos įstatymai jiems neturi būti taikomi.

Tačiau Lietuvos vyriausybė šią įstatymo normą šiurkščiai pažeidžia, reikalaudama vizų iš atvykstančiųjų į Lietuvą užsienio lietuvių ir net ima mokesčius už vizos išdavimą. Tokiu būdu apsunkinamas tautiečių bendravimas su Lietuva ir imami neteisėti mokesčiai. Daugelis tautiečių iš užsienio nuolat teikia įvairiausių pagalbą ir labdarą. Todėl pats reikalavimas apmokėti vizą yra ne tik neteisėtas, bet ir užgaulus. Beje, kai iš užsienio lietuvių reikalaujama mokėti už vizas. Rusijos piliečiai į Lietuvą įsileidžiami be jokių vizų.

Lietuvos respublikos konstitucijos 32 straipsnis skelbia, kad kiekvienas lietuvis gali grįžti į Lietuvą ir laisvai apsigyventi Lietuvoje. Konstitucija nenumato jokių sąlygų pasinaudoti šia teise. Vyriausybės 1993 m. gegužės 6 d. nutarimu yra nepagrįstai apsunkinama Lietuvos piliečių grįžimo iš užsienio ir nuolatinio apsigyvenimo Lietuvoje procedūra. Kad grįžtantys iš kitų šalių gyventi į Lietuvos respubliką lietuviai būtų įregistruoti nuolatiniais Lietuvos gyventojais, vyriausybės nutarimu, jie privalo pateikti: dokumentą, patvirtinantį jų išvykimą iš kitos šalies, dokumentą apie Lietuvoje įsigytą ar išsinuotą gyvenamąją patalpą, įrodyti, kad jie turi lé-

šų pragyvenimui. Seimas savo 1993 m. birželio 8 d. nutarimu papildomai nustatė, kad sugrįžęs asmuo, dokumentais įrodęs šias sąlygas, tik po metų bus pripažintas nuolatinis Lietuvos gyventojas, praėjęs migracijos tarnybos patikrinimą ir pastarajai įsitikinęs, kad minimas asmuo iš tiesų nuolat gyvena Lietuvoje, moka mokesčius ir t.t.

Galima padaryti tik vieną išvadą, kad grįžtantys lietuviai vyriausybės traktuojami kaip imigrantai.

Neseniai vyriausybės priimtas nutarimas apdėti maito mokesčiais lietuvių teikiama (atvežama, perduodama per kitus asmenis ar siunčiamą paštą) šiuo sunkiu metu taip reikalinga įvairių paramą savo giminėms ar artimiesiems kelia pagrįstą pasipiktinimą. Vyriausybė neturi jokios moralinės nei juridinės teisės pasisavinti tautiečių skiriamos dalies paramos artimiesiems Lietuvoje, dėl kurios jiems tenka apriboti būtiniausius savo pačių poreikius.

Pažymėtina, kad šie sprendimai buvo priimti tuoj po ministerio pirmininko A. Šleževičiaus susitikimo su Amerikos lietuvių bendruomenės atstovais, kuriame siekta geresnio išėivijos ir Lietuvos gyventojų supratimo.

LKDP valdybos protestuoja prieš šiuos vyriausybės nutarimus, reikalauja juos nedelsiant panaikinti. Būtų gražu, kad vyriausybė atsiprašytų visus lietuvius ir jų šeimų narius, iš kurių neteisėtai buvo reikalaujama atvykimo vizų, ir gražintų paimtą vizos mokesčių.

PAIEŠKOJIMAS

Kreipiuosi į Jus su prašymu padėti surasti giminaitį Viktorą Martino arba jo šeimą, kuris 1938 m. gyveno São Paulo mieste.

Pas mane yra jų vestuvių nuotrauka su užrašu: lenkų kalba. Vestuvių data ant nuotraukos 8-12-1938 „ Žmonos vardas Anna.

Ieškau dar vieno giminaičio. Jo vardas Stanislovas Petkevičius. Gal atsilieps jis ar jo giminės. Stanislovo žmonos vardas Alicija.

Jų adresas 1946 m. buvo toks:

São Paulo

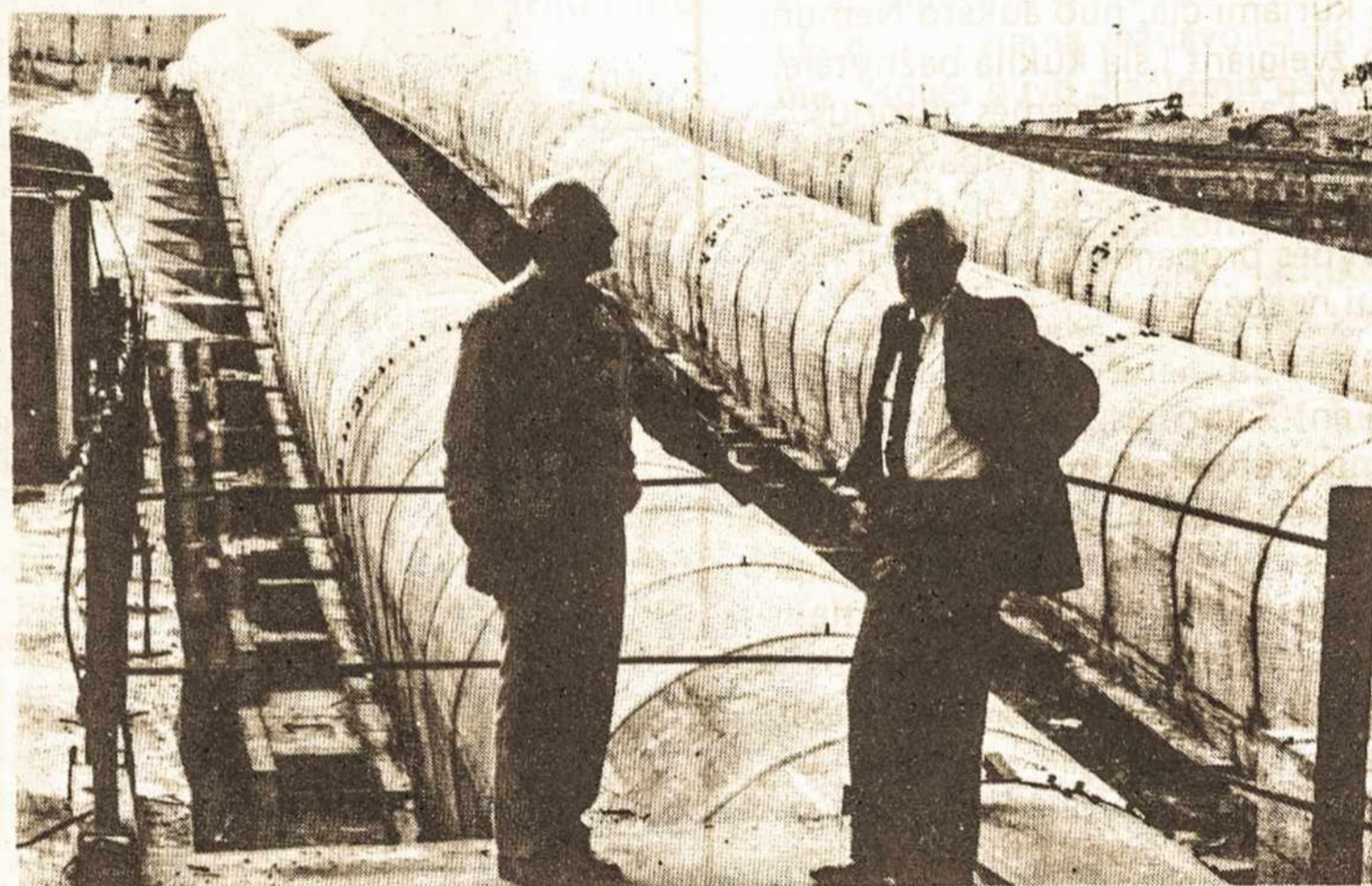
Avanhandava Caixa 65

Stanislovas Petkevičius

Tikiuosi Jūsų pagalbos

Su pagarba

Janina Chadaravičienė

Kaišiadorių akumuliatorinės hidro-jėgainės statyba. Iš numatomų aštuonių 200 kW agregatų, du jau veikia. Kairėje elektrinės inž. Jurgis Michailovas ir svečias iš Chicagos K. Burba.

Tomo Jurašūno nuotrauka

KALBĖK LIETUVIŠKAI!

CURSO LITUANO

POR CORRESPONDÊNCIA F: 635.975

Gelbėkime Šv. Jono šventovę!

Zapiškio Šv. Jono Krikštytojo šventovė, gražinta tikintiesiems,
reikalinga skubaus remonto

Tai unikalus, nepaprastai brangus Lietuvai architektūros paminklas. Vietiniai gyventojai paprastai ją vadina Vytauto bažnyčia, siedami jos atsiradimo istoriją su Lietuvos Didžiojo kunigaikščio Vytauto bandymu krikštyti Lietuvą. Jeigu tikėti legenda, šioje vietoje ant Nemuno kranto stovėjusi pagoniška šventykla. Būtent jos vietoje Vytautas ir pastatęs bažnyčią. Paprastą medinę bažnytėlę. Na o dabartinis gotikos stiliaus pastatas buvęs pastatytas Lietuvos didiko Povilo Sapiėgos rūpesčiu 1578 metais. Su kai kuriais patvarkymais ir daliniais perstatymais pastatas tarnavo bažnyčios reikalams iki 1903 metų. Per ilgą savo gyvenimą daug ko matė senoji Zapiškio bažnytėlė: ir karus, marus ir paprastus Lietuvos didvyrius – knygnešius. Tai jų dėka Lietuva, iškentėjusi amžių tamsybę, nepamiršo kas esanti, o ir visą pasaulį privertė sekunde suklusti, tardama paprastus ir be galo brangius kiekvienam lietuviui žodžius: "Lietuva, Tėvyne mūsų, tu didvyrų žeme" ... Zapyškiečiai nuoširdžiai tiki, kad šie žodžiai buvo kuriami čia, nuo aukšto Nemuno šlaito žvelgiant į šią kuklią bažnytėlę. Iš tiesų, Tautiškos giesmės autorius Vincas Kudirka atostogaudavo pas čia klebonavusį savo dėdę Kolytą, žinoma lietuviybės propaguotoją, kurio įtaka poetui neabejotina.

Nuo 1903 metų, pastačius kitą bažnyčią ant kalno, šis pastatas liko stovėti vienišas ant Nemuno kranto. Paskutinius dešimtmečius "globojamas" valstybės, pastatas gerokai sunyko: pro nekokybiškai uždengtą stogą žiemą pustomas sniegas, sienomis tekantis vanduo ardo plytas. Kiekvieną dieną šis architektūros paminklas neatitaisomais ardomas. Būtina kuo greičiau sustabdyti šį procesą, atlikti pastato konservavimo darbus.

1990 m. iniciatorių grupė, (dauguma jų dalyvavo įsteigiant mūsų fondą) siekdama atkreipti visuomenės dėmesį į šį užmirštą architektūros paminklą, pradėjo čia rengti vasaros sezono metu sekmadieninius labdaros koncertus.

Į šią iniciatyvą atsiliepė žymiausi Lietuvos muzikantai, dailininkai surengė savo darbų parodą. Gal ir neįprastai papuošę šias apirusias, drėgmės plėmais išmargintas sienas. Šio kontrasto dėka tapo akivaizdu, kokioje neleistinoje užmaršy liko šis unikalus pastatas. Netikėtai maloniai nustebino bažnyčios akustika daugelis koncertavusių prisipažino nežiną kitos salės su tokia nepaprasta akustika.

1992 metais pastatas gražintas teisiems šeimininkams – Bažnyčiai. Kadangi parapija naudoja ir ateityje planuoja tenkintis bažnyčia, stovincia ant kalno, ši istorinė Šv. Jono Krikštytojo bažnyčia, atlikus konservavimo bei restauravimo darbus, galėtų tapti unikaliu bažnytinio meno parodų bei koncertų sale. Sutvarkius kažkada buvusią Zapyškyje prieplauką, būtų galima iš Kauno šią bažnytėlę pasiekti laivu. Būtų puiki iškyla kauniečiams bei Kauno svečiams Nemunu nuo Kauno Vytauto bažnyčios iki Zapyškio. Išklausius

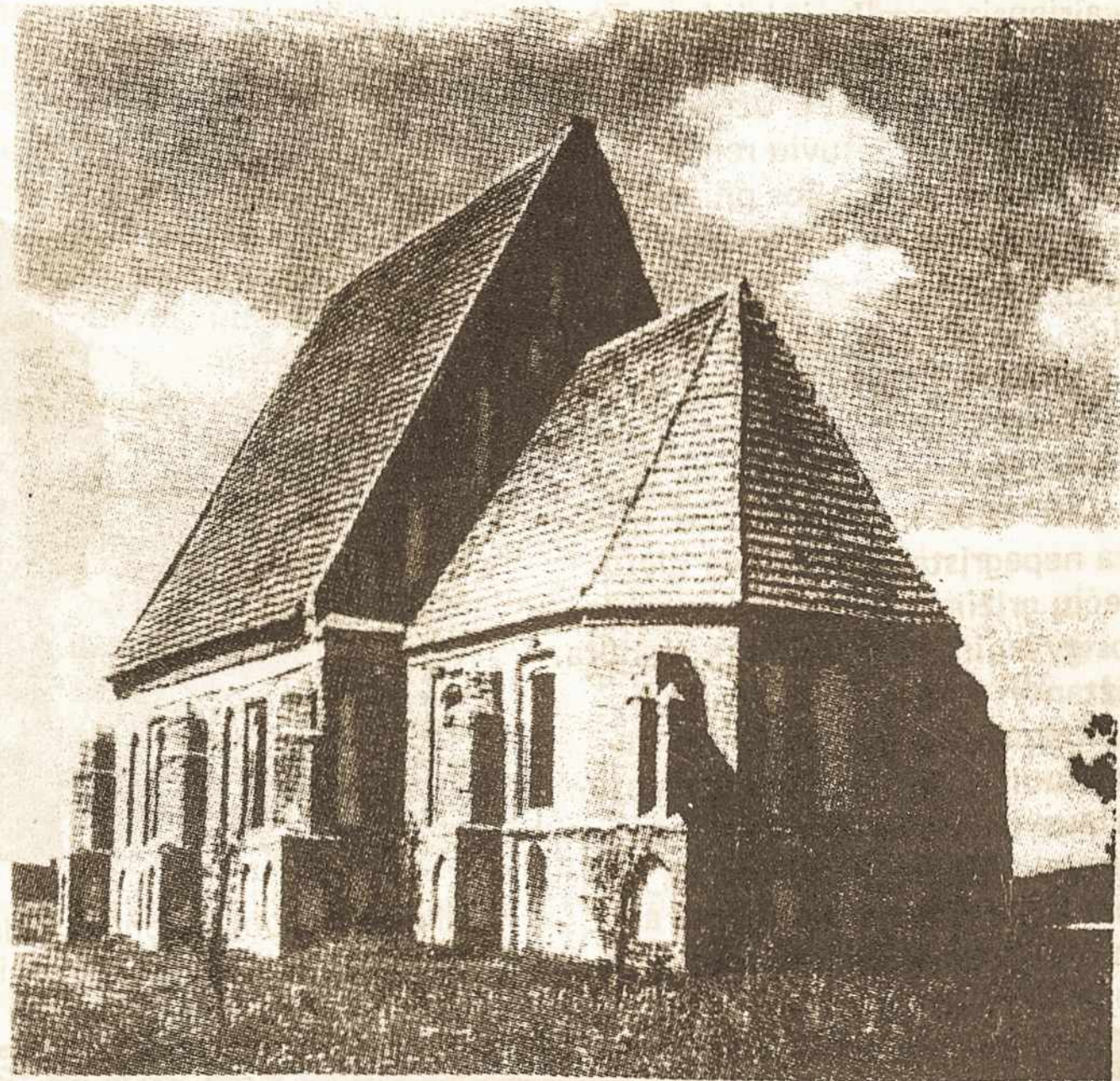
koncertą, apžiūrėjus garsiąją Zapyškio koplyčią, senąsias kapines, stebuklingą šaltinį, pasigrožėjus nuostabiomis Zapyškio apylinkėmis, kelionė laivu atgal.

Vyriausybė, perduodama pastatą Bažnyčiai, kartu skyrė 300 t. rb. remonto reikalams. Bet, žinant, koks šandien yra nuvertintas rublis, suprantame, kad realiai šių pinigų gali užtekti tik stogo pertvarkymui. Daugiau tikėtis pinigų iš vyriausybės negalime, taigi, visa viltis susilaukti Jūsų pagalbos. Neatidėliotinai būtina: kuo skubiausiai sustabdyti irimo procesą, t.y. atlikti konservavimo darbus. Tai kainuotų apie 2 mln. rublių arba 16 tūkst. JAV dol.

Prašome visus, kas neabejingas krašto praeičiai ir mano esą tikslinga paremti šiuos mūsų planus, padėkite. Tai būtų prasminga ir labai savalaikė dovana mūsų kultūrai, istorijai, Lietuvai.

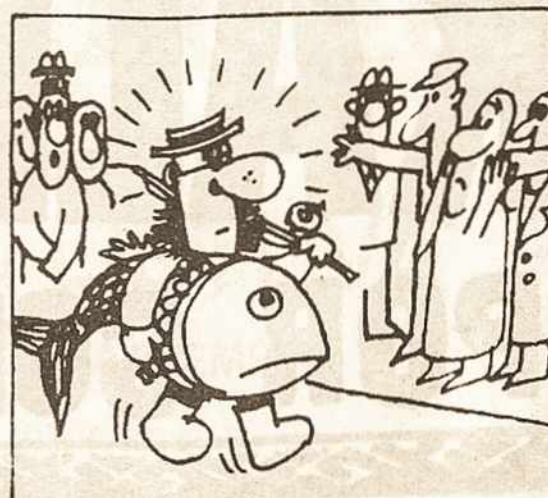
Su viltimi lauksime kiekvienos, kad ir mažiausios Jūsų aukos.

Fondo vardu prezidentas –
Virgilijus Matula
The Fund of Christian Art in
Lithuania,
P/D 375,3000 Kaunas
Lithuania.

Zapyškio Šv. Jono Krikštytojo šventovė, kurioje šiuo metu rengiami religiniai koncertai ir meno parodos

J
U
O
K
A
I

IŠTESĖJĘS KOVA PRIEŠ SOVIETUS

VIENO GYVENIMO ISTORIJA

Rašo Stanislovas Laucevičius

(Tęsinys iš praeito nr.)

PENKTASIS "UŽASTOK"

Taip ir kankino ištremtųjų aukas, alkanus kol numirė, ar tuos kur rąstas sutraiskė ar griūdama pušis šaka persmeigė. Kai atvažiuovome į Penktąjį Užastok dar buvo šilta, nes buvo beprasidedas rugpiūčio mėnuo. Kai mamytė išeidavo į darbą, aš, Janušas ir Kristina eidavome į mišką uogauti. Tarp miško uogų buvo daug vaivorų, bruknių, mėlynių, moroškų. Rinkom vaivorus ir iš jų virėm košę. Kai košė buvo sutirštėjusi, dėjom ją ant stiklo ir džiovinome saulėje. Tokius išdžiovintus sausainius krovėme į maišą, kaipo atsargą žiemai. Mėlynės rinkom ir džiovinom taip pat žiemai. Bruknes rinkom ir pylėm į bačką, o po to užpildavome su šaltu vandeniu, kuris dažnai buvo keičiamas, o uogos buvo laikomos žiemos atsargai. Grybus rinkome ir džiovinome. Ļupom žievę nuo balteglės medžių (vadinosi "pichta"), kurią džiovinome, o po to grūdom į miltus ir iš tų miltų kepėm paplotėlius. Skonis tų paplotėlių nelabai koks, kvėpia sakais, be druskos, bet tam kartui buvo geras maistas, kad galėtų numalšinti alkį. Malkas vilkome iš miško, laužėm, kapojom ir lauke virėm mamytėms vakarienę: iš vėžauninkų lapų ar košę iš vaivorų. Taip ir maitinomės uogytėmis, grybais ir vasarą žolėmis. Man buvo trylika metų, Janušui dešimt ir Kristinai septyni metai. Rugsėjo mėnesį pradėjo snigti, kristi šlapdraba, pabalo miškai, ir vis snigo ir snigo, užpildant purvą, kol prisnigo per metrą iki juosmens, tada ėmė šalti. Mane rudenį užrašė į mokyklą į pirmą klasę mokytis rusų kalbos. Taip ir ėjau per žiemą į mokyklą. Buvom apie penkiolika vaikų visokių tautybių. Mokytojas buvo vokiečių pavarde Kiek. Geras buvo mokytojas, mokino mus, pradedant nuo abėcėlės. Tokios keistos buvo tos rusiškos raidės. Pareinu iš mokyklos ir tuoj bėgam į mišką malkų parsinešti. Prisivelkame smaluotų šakų, sausų pušų viršūnių, kiek tik telpa į baraką. O lauke palikti negalima – pavogs. Užkuriame plytą, išverdame kokių džiovintų grybų su džiovintais vėžauninkų lapais, ir laučiame mamytėms pareinant iš darbo. Tuoj mamytė, parėjusi iš darbo, parsineša sriubos lėkštę iš valgyklos; dar parneša duonos normą iš "larioko", per abudu vieną kilogramą. Sumaišome valdišką sriubą su namine vėžauninkų ir grybų koše, ir prie šilto pečiaus pietaujame visi kartu, paskui einame miegoti.

O rytą atbundu, jau mamytės nebėra, išėjusi į darbą. Užkandū, ką mamytė paliko, ir bėgu į mokyklą, ir taip per žiemą. Sniego prisnigo daugiau metro, o šaltis spigina virš 40 laipsnių žemiau nulio. Kartais mamytė pareina iš darbo nušalusiu veidu. Pabalęs žandas ar nosis. Tuoj bėgu į lauką, pasisemiu puraus sniego ir trinu mamytėi žandą, kol paraudonuoja.

Atėjo pirmosios Kalėdos. Kūčioms valgėme vaivorų paplotėlių, iš pichtos žievės macų, gėrėme mėlynių arbatą. Tai buvo pirmosios šventės tremtyje. Pasidariau rogutes iš lentų. Malkas tempi iš miško pasidarė lengviau, neberekėjo nešti ant pečių. Stovyklos viršininkas (vadinosi "načalnik") buvo vietinis kuomis. Jis buvo labai žiaurus, pavarde Stepanov. Rytą anksti vaikščiojo po barakus ir varinėjo moteris į darbą. Jei kokia moterėlė susirgo, nebegalėjo atsikelti, tai pliką ištempdavo į lauką, ir ten spardė, tempė ligonę per sniegą, pagriebęs už plaukų. Ir tol tampe ir spardė, kol išvarė į darbą. Daug moteriškių jau nebegrįždavo iš darbo, daug žuvo bedirbant miške, daug išmirė barakuose. Pirmoji žiema buvo sunki. Beveik pusė tremtinių išmirė. Daug liko tuščių barakų, prilaidojo gal kokių penkių hektarų žemės plote. Kapinės buvo su mediniais kryžiais. Grabas iš trijų lentų, o ketvirtoji – dangtis.

Iš penktojo "Užastok" ir iš kolchozų paėmė daug vyrų vietinių kuomiu ir tremtinių rusų, mobilizuotų į karo tarnybą. Išėjo į karą ir mūsų "načalnikas" Stepanov. Į jo vietą paskyrė rusą tremtinį Miliukovą, labai gerą žmogų. Visi džiaugėsi. Ir kai moterėlės apsimesdavo sergančios, Miliukovas jų nevarė į darbą. "Jei negali, tai sėdėk namie" – sakydavo. Valgyti ėmė duoti vis blogiau. Ėmė labai daug mirti tremtinių. Kartais ir duonelės neatveždavo. Reikėjo moterims dirbti, vos išgėrus tik sriubos. Mūsų barake po Naujųjų 1942 metų mirė Houvaldienė ir Rekašienė, abi senelės, Bucevičienė ir du Rekašienės vaikai. Belikome barake septyni žmonės, penkiems išmirus per tą žiemą. Tada dviaukščius narus nuardėm ir sukurenom, nes buvo privisė blakių. Parsinešėme iš tuščių barakų geležinių lovų. Lovas pastatėm toliau nuo sienų. Lovų kojas įmerkėme į skardines su žibalu. Tada blakės ėmė lipti ant lubų ir iš viršaus krisdavo šokdamos ant lovų. Ta-

da aš pasivogiau "solidolo" tepalo nuo traktoristų ir ištepėm sieną aplink baraką, iš vidaus su solidoliu iki pusės metro nuo lubų. Tada blakės prikibdavo prilipusios prie solidolio, ir daugiau mus nekandžiojo. Miegojom ramiai.

Aš tą 1941-1942 metų žiemą baigiau mokyklą, gaudamas geriausią penkių laipsnių pažymį. Išmokau rusiškai skaityti ir rašyti; išėjome kursą nuo I iki IV klasės. Žiemą mūsų moteris ėmė vaikščioti į Ust-Nem kolchozą. Nešė ten savo atsivežtus daiktus ir mainė su kuomiais į maisto produktus. Ir mano mamytė buvo kelis kartus kolchoze. Už savo žieminius batus parsinešė du kibirus bulvių. Už kaldrą gavo kruopų, už staltiesę – pusę kibiro bulvių. Ir taip tremtiniai ėmė prekiauti su vietiniais gyventojais. Nešė ką turėjo, parduvinėjo, kad tik nuo to bado išsigelbėti.

Vietiniai kuomiai buvo žemo ūgio žmogiukai. Kuomės buvo storos, mažos, plonom kojom. Jie gyveno kaimuose. Laikė daugiausia ožkas, karvių pasitaikydavo iš retenybės, kiaulių neaugino. Kiti laikydavo po avi, vištų. Vyrai buvo "načalnikais", brigadieriais, o moteris – darbo jėga. Vasarą dirbo kolchoze, o žiemą kirto medžius, vežė rąstus kartu su tremtiniais. Šienavo su piautuvais. Šieną sudėdavo miške į kūgius, o žiemą veždavo namo su rogėmis. Rogės buvo plačiomis pavažomis taip kaip alydės, padarytos grynai tik iš medžio. Arkliai buvo maži, apžėlę ilgom vilnom. Žiemą kuomiai buvo apsiavę namų darbo veltiniais, vatinkom (vadinosi "fufaika"), vatinėm kelnėm, galvas apsirišdavo su šiltom skaromis. Vyrai žiemą medžiojo, gaudė žuvis po ledu. Jie gaudė su spąstais baltuosius kiškius, sidabrines lapes, sabalus, šaudė voveres, tetervinus, kurtinius, briedžius, elnius. Gaudė su kilpomis riabčikus. Žvėrių kailius ir žuvis parduodavo valstybei. Už tai jie gaudavo nusipirkti miltų, druskos, parako, šratų, spąstų, tinklų, spirito. Turėjo pasistatę mažus namelius miškuose prie ežerų ir upių. Gyveno ten per žiemą su žmona ir šunim. Meškų retai kada sumedžiodavo, nes vienam būnant atskirai buvo pavojinga kibti į tokį žvėrį. Jie eidavo medžioti meškų, kai susirinkdavo po tris, keturius medžiotojus.

(bus daugiau)

**DR. LUIS DE CARVALHO
KALINAUSKAS
ADVOGADO**

R. dos ESTUDANTES 15, 6° and. conj.62

Fone: 277.35.48

LITUANIKOJ

NUOMUOJAMI

KAMBARIAI – APARTAMENTAI

Lituanikoj galite praleisti atostogas ar savaitgalius labai pigiom kainom.

Skambinti V. Tumui: 274-24.96

ar V. Bacevičiui: 63.93.43

PERIODINĖ LIETUVOS SPAUDA
– 800 LAIKRAŠČIŲ

Vatikano radijo lietuvių skyriaus žiniomis, laikraštinė spauda Lietuvoje labai gausi, bet katalikiškos orientacijos laikraščių labai nedaug. Pasunkėjus ekonominėms sąlygom, dalis laikraščių turės netrukus žlugti.

Beveik keturis milijonus gyventojų turinčioje Lietuvoje leidžiama net per 800 laikraščių ir žurnalų, dirba šimtai leidyklų ir kuriasi naujos. Akivaizdu, jog nemaža dalis spaudos yra laikinio pobūdžio ir užpildo sovietmetyje atsiradusias draudžiamų temų spragas. Taip pat nėra abejonių, kad dauguma šių leidinių yra trumpalaikiai, ir vis siaurėjančios rinkos sąlygomis netruks žlugti.

Deja, tik mažą dalį naujai atkurtos spaudos būtų galima pavadinti katalikiška. Tokių laikraščių ir žurnalų leidžiama per dešimt. Kita vertus, mus dominančios temos gan dažnai aptariamoms ir kituose leidiniuose. Natūralu, jog tokioje būklėje vis sunkiau aprėpti augančią informaciją, atsirinkti svarbiausias ir aktualiausias temas, išvelgti linkmes. Kitaip tariant, iškyla orientacijos poreikis.

Apžvelgus pvz. 1993 m. lapkričio mėnesio spaudą, dėmesį patraukia du dalykai: pirmasis susijęs su valdančiosios daugumos – nepaisant įvairių deklaracijų – negatyvia nuostata tiek Katalikų Bendrijos, tiek apskritai religijos atžvilgiu; antrąjį – kur kas labiau džiuginanti – būtų galima pavadinti katalikiškosios spaudos savimonės augimu.

1993 m. lapkričio mėnesį net keturi laikraščiai prabilo apie pasikeitusį arba, tiksliau, buvusį užmaskuotą, o dabar vis ryškėjantį LDDP atsainų požiūrį tiek į Katalikų Bendriją, tiek į su ja susijusias organizacijas.

Pirmiausia minėtinas savaitraštis "Apžvalga". Žinoma, būdamas LKDP (kr. demokratų) spaudos organu, jis negali atstovauti visiems Lietuvos katalikams, tačiau politiniu požiūriu "Apžvalga" bene tiksliausiai atspindi susidariusią būklę.

Kitaip negalima pavadinti, kaip tikinčiųjų jausmų įžeidimu, rodytą pr. Visu Šventųjų dieną filmą apie Aušros Vartų šventovę. Dar sovietiniais metais sukurta filmuką komentavo akademikas Juozas Jurginis. Ryšium su tuo "Apžvalgos" 45 nr. paskelbtas Lietuvos radijo ir televizijos valdybos nario kun. Roberto Grigo pareiškimas, kuriame be kita ko sakoma, jog "katalikai turi teisę laukti daugiau pagarbos.

Tame pačiame numeryje prisimintas ir 1978 m. lapkričio 13 d. sudarytas

Buvusiam Sąjungos – Alianča pirmininkui
A.†A.
KAPITONUI JUOZUI ČIUVINSKUI
iškeliavus amžinybėn
reiškiame gilią užuojautą posūniui Viktorui su šeima ir podukrai Mildai su šeima bei kitoms giminėms ir liūdime praradę garbingą Lietuvos Respublikos tarnautoją bei didelį mūsų kolonijos veikėją.
Sąjungos - Alianča
Valdyba

Tikinčiųjų teisėms ginti Katalikų komitetas. Trumpai papasakota jo dramatiška, kai kada ir tragiška – kun. Jozuo Zdebskio atveju – istorija. Straipsnio autorius minėto filmo atžvilgiu dar griežtesnis: "Tokia laida – tai ženklas, kad prasideda buldozerinio ateizmo antireliginė propaganda.

Katalikų laikraščiai ir visi stambiausi šalies dienraščiai išspausdino pareiškimą dėl "Kriščiūnų demokratų frakcijos seime registracijos nutraukimo ir perregistravimo vilkinimo".

Šiuos tarsi paskirus faktus papildo savaitraščio "Naujasis dienovidis" redaktorės Aldonos Žemaitytės skiltis "Apie demokratiją, laisvą žodį ir padorumą". Autorė rašo: "Kiek kartų vis dar naivūs laidų rengėjai pasišauna kviešti į savo laidas "Naująjį dienovidį", tiek kartų jiems tenka karpyti brangios filmavimo juostos metrus. Neaišku, kas karmo: ar jie, ar televizinės cenzūros žmonės". Suprantama, šiuo atveju skaudžiausias yra pats cenzūros faktas. Redaktorės manymu, į Lietuvą vis spartesniais tempais sugrįžta komandinė-administracinė sistema.

Greta politinio ir ideologinio spaudimo, pastebima ir kita, kiek subtilesnė linkmė – pseudoreliginių rašinių pagalba diskredituoti katalikybės tiesas. Klasikinis pavyzdys – savaitraštyje "Atgimimas" išspausdino užsienio spaudos apžvalga "Popiežius ir egzorcizmai". Čia tarsi pateikiamos įvairios nuomonės, kurias visas suglaudžia paskutinis apžvalgos sakiny: "Nuolatinės kalbos apie velnią padeda Bažnyčios hierarchijai stiprinti savo valdžią".

Deja, tokio pobūdžio rašinių spaudoje vis gausėja. Bėlika pridurti, jog 1993 m. lapkričio mėnesį išleistuose nekatalikiškuose laikraščiuose bei žurnaluose ir toliau abejojama visų žemių gražinimo Kat. Bendrijai ir vienuolynams teisėtumu, ir toliau vilkinamas religinių bendrijų įstatymo projekto priėmimas, ir toliau siekiama Restitucijos aktą paversti išpūsta prie-

danga, už kurios, iškilus pavojui LDDP būtų galima saugiai pasislėpti.

Tokioje būklėje katalikiškosios spaudos vaidmuo tampa pamatiniu. Džiugu, jog šiuo atveju galima kalbėti apie pozityvius poslinkius. Kaune, Katalikų informacijos centre, įvyko steigiamasis katalikų leidėjų susirinkimas, kuriame įsteigta Lietuvos katalikų leidyklų daugija, O Birštoje buvo surengtas seminaras katalikiškų knygų ir periodikos leidyklų darbuotojams. Seminarą gana plačiai nušvietė spauda. "Mes turime būti religinio-kultūrinio paveldo retransliuotojais, bet privalome tai daryti platesniam skaitytojui priimtinomis formomis" – pareiškė žurnalo "Naujasis židinys – Aidai" vyriausias redaktorius Petras Kimbrys. Pripažinta, jog silpniausia leidybos grandis – leidinių platinimas. Todėl planuojama steigti savo platinimo tinklą.

Matyt, niekas neabejoja, kad katalikiški leidiniai taps populiareni, jeigu priartės prie šiandieninės Europos žurnalistikos lygio. Su juo susipažinti į tarptautinės katalikų spaudos sąjungos konferenciją Sirakūzuose buvo išvykę keturi Lietuvos atstovai. "Naujasis dienovidis" išspausdino jų atsiliepimus tiek apie šią konferenciją, tiek jų mintis apie katalikišką spaudą. (Kastantas Lukėnas mano, jog Lietuvos žurnalistai katalikai galėtų durtis sekcijos teisėmis Žurnalistų draugijoje).

Šie reiškiniai liudija, kad katalikiškoji spauda pradeda save suvokti kaip tam tikrą visumą ir ieško priimtinių organizacijos formų. Atrodo, tai padaryti dabar pats laikas.

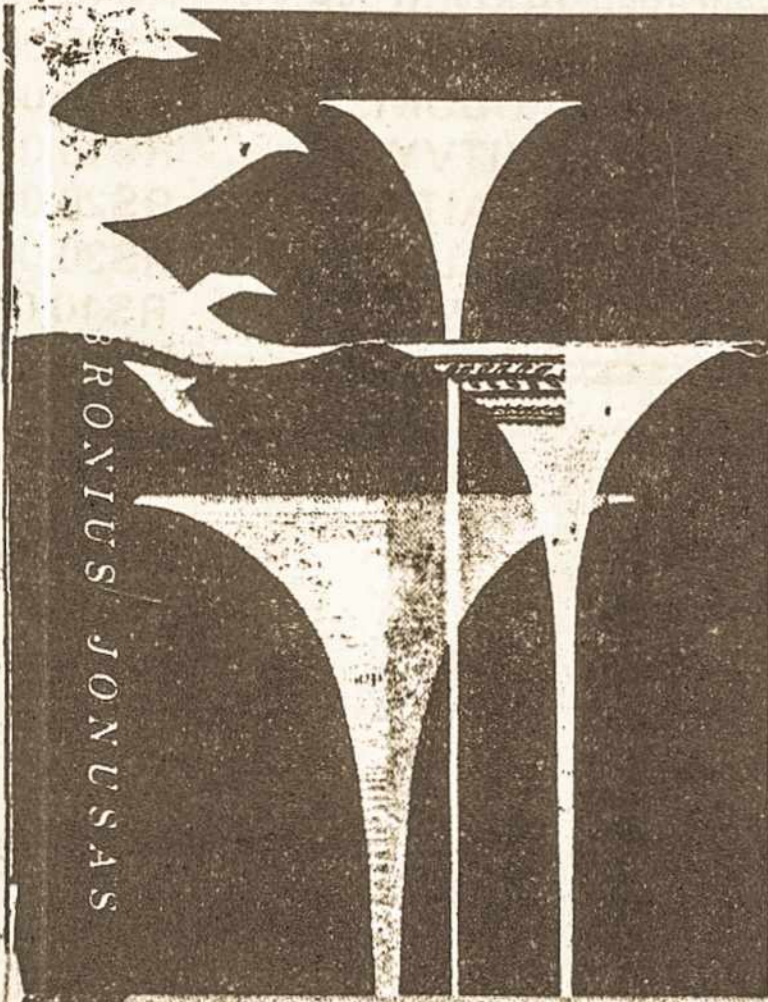
Red. pastaba. Spaudos kontrolės valdybos žiniomis, dabartinėje Lietuvoje yra 447 laikraščiai, 219 žurnalų, 640 leidyklų. Taigi iš viso periodinės spaudos yra 666 leidiniai. Galimas dalykas, ne visi periodiniai leidiniai yra suregistruoti.

• Gyvenimas be lietuviškos spaudos yra bėgimas nuo savo tautos.

KALBOS VARGAI

Šiokiadienį, jei žmogus kiek purvinas ar apsvėles – mažiau ryšku. Bet jei kas šventėje pasirodo kiaura alkūne ar lopytu drabužiu, kiauru batu, būna net labai nesmagu žiūrėti, gerokas papiktnimias. Taip ir su kalba. Kasdienybės pašnekoje kad išgirsti kokią nereikalingą svetimybę, ne tiek réžia ausį. Bet įvairiose iškilmėse, šventėse jei kalbą nekokia viešai vartojama – skaudu būna klausytis. O mes kartais lyg tyčiojamės patys iš savęs, kai greta patriotizmo žodžių – pasirodoma negerbią savos kalbos, jos grynumo ir grožio visai nepaisą. Todėl kunigai, mokytojai, spaudos darbuotojai ir jau ypač draugų vadovai bei prakalbininkai turi jausti savos kultūros gerbimo atsakomybę.

Artėja Kūčios. Ta vakarieniškai taip lietuviškai savita ir dvasiškai prasminga, kad verta ją padaryti pavyzdiniu įvykiu, įsigyventinu ir jaunosiomis kartomis. Bet ją drumsčia svetimybė: plotka, plotkelė. Jei mažiau kenksmingas religines įmaišas jau atmetėme (čycšius, atpuskai, spaviednė, griekas ir kt.), tai juoba reikia ir šio reikalo atsisakyti. O čia visai lengva. Plotka reiškia plonai suplotos teslos neraugintą duoną. Vadinas, gali būti plotkelė, paplotėlis, plotukė ir kitaip. Be abejo, reikia, kad koks dvasiškas autoritetas (arba vienuolių leidžiama spauda) ta linkme savo rimtą žodį priplotų – Gera būtų šias Kūčias jau tikrai lietuviškai atsšvesti. O ta sveti-ma plotka dar ypač neskani, kad gretinasi, beveik fonetiškai sutampa su kita tikrai negera svetimybė, kurios lig šio neatsikratyta, tebevartojama: pliotkai, pliotkeliai...

GAUDŽIA TRIMITAI
DVYLIKA LIETUVIŠKŲ MARŠŲ

STUTTGART'O PUČIAMŲJŲ ORKESTRAS
DIRIGUOJA BRONIUS JONUŠAS
Juoatėlė gaunama V. Zelinos parapijoje

Šio "ML" numerio GARBĖS LEIDĖJAS

A L E K S A N D R A S K E R Š Y S

laimingai atsšventęs 95-tą gimtadienį 1994 m. gruodžio 12 d. Širdingai sveikiname mielą MŪSŲ LIETUVOS skaitytoją Aleksandrą laimingai pasiekusį tokio gražaus amžiaus dar gana tvirtoje sveikatoje, dėkojame už paramą spaudai ir linkime daug laimės bei gausios Dievo palaimos.

Redakcija ir administracija

MŪSŲ MIRUSIEJI

KAPITONAS JUOZAS ČIUVINSKAS

po ilgos ligos mirė šių metų sausio 5 dieną. Buvo pašarvotas V. Zelinos bažnyčios šermentinėj ir tą pačią dieną palaidėtas į Vila Alpinos krematoriumą. Sekmadienį, sausio 8 d. už velionį buvo atlaikytos mišios šv. Juozapo parapijoje, Vila Zelinoje.

Kai gausime daugiau žinių apie a.a. kap. Juozą Čiuvinską, parašysime nekrologą.

EMILIS BOGUSLAUSKAS, mūsų kolonijos veikėjo Aleksandro Boguslauskos brolis, mirė Hamiltone, Kanadoje gruodžio 8 dieną turėdamas 77 metus.

Velionis buvo gimęs Radviliškyje 1918 m. rugpiūčio 15 d. gausioje Bo-

guslauskų šeimoje: jis buvo paskutinis iš 12 vaikų. Mokėsi ir jaunystę praleido Radviliškyje. Dirbo geležinkeliuose ir įsigijo tekintojo amatą. Karo metu buvo anglų kariuomenėje Škotijoje. Čia jis ir apšvedė. Su žmona kai kurį laiką gyveno Brazilijoje, o paskui persikėlė į Kanadą. Turėjo labai gerą darbą Stelco kompanijoje. Buvo labai geras sportininkas – žaidė krepšinį ir futbolą. Buvo labai gero būdo ir turėjo daug draugų, kurie jį palydėjo amžinam poilsiui.

Emilis Boguslauskas buvo palaidotas lietuvių kapinėse Mississauga Toronte. Liūdesy paliko žmoną Suzaną Norkutę, brolių Aleksandrą su šeima, a.a. brolio Ciezoriaus žmoną Mariją ir broliukus Silviją, Aldoną, Lilę, Dianą, Reginą ir Al.

APRENDA A CANTAR EM LITUANO

COM A NOVA FITA CASSETTE DE CANTOS POPOLARES LITUANOS.

Dicção clara. Acompanha a letra.

**LINKSMAI
DAINUOKIME**

CIRURGIĄ DENTISTĄ DANTŲ GYDYTOJĄ

DRA. SIMONE LAUCIS PINTO

PÇA. REPUBLICA LITUANA 48 S/04

TEL: 63.83.49 V. ZELINA

HORA MARCADA

CLINICA GERAL – CIRURGIA

ORTODONTIA (APARELHOS)

CRIANÇAS E ADULTOS

MŪSŲ ŽINIOS

NAUJI METAI – NAUJOS VILTYS

Pradėjome naujus metus, kurie "MŪSŲ LIETUVAI" jau yra 47-tieji. Brazilijos ekonominis, socialinis ir politinis gyvenimas, atrodo, kad eina nauja ir geresne kryptimi. Visi deda viltis į naujas reformas ir naujai išrinktus valdytojus.

Lietuviškoje veikloje vaizdas nėra toks optimistiškas. Mes pastebime pastovų mūsų laikraščio skaitytojų mažėjimą ir nematome galimybės šiam faktui sustabdyti ar jo kryptį pakeisti į priešingą pusę. Dar vis turime problemų su senu faktu, kad ne visi skaitytojai užsimoka kasmetinę laikraščio prenumeratą, o tai apsunkina "Mūsų Lietuvos" leidimą dėl didelių spaudos ir pašto išlaidų.

Tikimės, kad dabar krašto finansinei padėčiai pagerėjus, ir atsilikę laikraščio skaitytojai galės lengviau savo skolas su laikraščiu išlyginti.

Nuo naujos ekonominės reformos įvedimo infliacija pakilo tik 22%, bet mes pastebime, kad mūsų laikraščio prenumeratos kaina yra labai maža. Argentinoje leidžiami du lietuviški laikraščiai LAIKAS ir ARGENTINOS LIETUVIŲ BALSAS, nors išeina tik kartą per mėnesį, tačiau metinė prenumerata yra 20 dolerių. Su 5 realais mūsų laikraštis tikrai negali išsilaikyti, taigi turime pakelti metinę prenumeratą ant 10 realų, o paskiro numerio kainą ant R\$0,40. MŪSŲ LIETUVA ir toliau bus pardavinėjama knygų ir laikraščių krautuvėje prieš bažnyčią AGENCIA LEME. Jeigu ten kartais nebūna mūsų laikraščio, tai galima visuomet gauti klebonijoje.

Raginame MŪSŲ LIETUVOS skaitytojus palaikyti savąją spaudą, ir surasti naujų skaitytojų tarp giminių ir pažįstamų, kad mūsų spauda galėtų dar ilgai gyvuoti ir palaikyti lietuviškos ryšius tarp mūsų visų.

KALĖDOS VILA ZELINOJE

Šių metų Kalėdų šventės Vila Zelinoje turėjo ypatingą antspalvį. Tai ypač buvo galima pastebėti dėl gražaus bažnyčios altoriaus išpuošimo ir prakartėlės įrengimo šoniniame altoriuje. Tai grynai seselių pranciškiečių didelio darbo ir pasiukojimo nuopelnas. Buvo tikrai malonu dalyvauti šventinėse apeigose taip gražiai išpuoštoje bažnyčioje.

GERIAUSIAS BŪDAS UŽSIMOKĖTI MŪSŲ LIETUVOS PRENUMERATA. išrašyti čekį PETRAS RUKŠYS vardu ir pasiųsti laiške paprastu paštu.

Šio "ML" numerio GARBĖS LEIDĖJAS

POVILAS PIPIRAS
minėdamas žmonos ONOS SADAUSKIENĖS PIPIRIENĖS
trečias mirties metines (sausio 6 d.)

Širdingai dėkojame mielam MŪSŲ LIETUVOS skaitytojui už paramą mūsų spaudai ir pagarbiai prisimename a.a. Oną Sadauskienę Pipirienę prieš trejus metus iškeliavusį į Tėvo namus.

Redakcija ir administracija

SVARBŪS JUBILIEJAI

Kaip skaitome mūsų kolonijos istorijoje, 1934 metų gruodžio 27 dieną buvo pasirašyta VILA ZELINOS LIETUVIŲ BAŽNYČIOS statybos darbų pradžios SUTARTIS. Sklypo išlyginimo ir statybai paruošimo darbai buvo atlikti pačių Lietuvių Katalikų Bendruomenės narių vadovaujant J. Šimbeliui. Kertinis bažnyčios akmuo buvo pašventintas 1935 m. kovo 24 dieną.

S. Paulo lietuvių kolonija šiemet švenčia nepaprastą 60 metų jubiliejų ir turėtų jį tinkamai atšvęsti.

PRISIMINĖME KUNIGA PETRĄ URBAITĮ

Kun. Petras Urbaitis mirė praėjusių metų liepos 10 dieną saleziečių centre Coração de Jesus, Campos Eliseos. Suėjus šešiams mėnesiams nuo jo mirties Ssmo. Sacramento kapinėse, kur jis palaidotas, buvo atlaikytos mišios už jo vėlę. Kun. Petras Rukšys laikė mišias Jėzuitų koplyčioje, kurioje randasi tėvo Jono Bružiko ir tėvo Vlodo Mikalausko palaikai. Per mišias prisiminėme taip pat visus Brazilijoje dirbusius kunigus.

Mišios buvo sekmadienį, sausio 8 dieną ir dalyvavo gražus būrelis mūsų tautiečių.

UŽSIMOKĖJO UŽ ML-VA

Liuda MATELIONIENĖ	R\$10,00
Matė JAKIŪNIENĖ	R\$10,00
Vytautas SKRIPKA	R\$10,00
Eduardo UMARAS	R\$20,00
Helena VIDIMONTAS	R\$10,00
Antanas TININIS	R\$10,00
Madalena PAVILONIS	R\$20,00
Alexandre KERŠYS	R\$ 5,00
Liudas RALICKAS	R\$ 7,00
Juozas ŠLIKTA	R\$10,00
Luiz ŠLIKTA	R\$10,00
João ŠERMUKŠNIS	R\$50,00
Antanas RUDYS	R\$10,00
Juozas KRUMZLYS	R\$15,00
Alfonsas JOČYS	R\$ 5,00
Stasė JURGUTIS	R\$30,00
Lidia SAKAVIČIUS	R\$20,00
Algirdas BAUŽYS	R\$50,00
Eduardo PAŽĖRA	R\$35,00
Aldona NADOLSKIS	R\$30,00
Feliksas MEILUS	R\$10,00
Albina VASILIAUSKAITĖ	R\$ 6,00
Vladas ZIZAS	R\$10,00
Petras LIUDVINAČIUS	R\$10,00
Vladas GODLIAUSKAS	R\$20,00
Bruna LIUTKEVIČIENĖ	R\$20,00
Wenceslau JAKOČIŪNAS	R\$40,00
Vladas STULGAITIS	R\$ 5,00
João BALTADUONIS	R\$15,00
Magdalena BUITVYDAS	R\$10,00
Juozas KUPSTAITIS	R\$20,00
Aldona GHIZELLINI	R\$30,00
Jonas PETRIKAS	R\$10,00

ŽODYNAS DICIONÁRIO PORTUGUÊS LITUANO LITUANO PORTUGUÊS

SEGUNDA EDIÇÃO

MŪSŲ LIETUVA